

מחר

ש גברים ונשים מכווני מצלמות חלף בפברוי שכת התיירות הסביר את מראות ירושלים בשלוש ידוע את הלשון האחת המשותפת לכל נוסעי

ותה באו ארכעים התיירים לדבר איש עם רעהו סדרו ל-13 ארצות שונות. בשנה הבאה ייפגשו י שהם עושים זה 32 שנה מאז נוסדה החברה בת-זמנו בעיר מולדתו האוסטרית של מוצארט.

רגילים. הם מחברים הכותבים מוסיקה שאין כלל והנחשבת קשה להבנה. הם כותבים את לקהל של מחר.

מבינים אותה נקראת מוסיקה זאת מודרנית. ותה ברחובות ומתחת לחלונות, ייתכן ותיקרא הקהל קצר. הוא שכח שרק אתמול עוד נחשבו יביוסי מהפכנים.

נוסף: כי במחצית השנייה של המאה שעברה, לא מתפתחת. נושאים ישנים נוצלו בשנייה, על עצמם. דור הענקים של ראשית המאה ה-19 ווף המאה. ההבדל האישית לא הרימה קול.

ליליו החורקים של הדיסונאנס העירו את העולם. נימים ומרגיזים, אך הם היו צלילים חיים. הקהל נח על צלילי הקטיפה של הקונסונאנס כשתים שתלבים במנגינה ונמוגים לתוך הרמוניה.

יה הסכו הצלילים הדיסונאנטיים אזרחים שוי יתה. בראש מחנה המחברים הצעירים שהתנגדו ורכות על מקומן עמד ארגולר שיינברג שביטל ישנים וערך שיטה שהיתה צריכה לשים קץ

מריקאים היו אנשי רביעיית כלי המיתר לסל נו של הברזי מתייאס סייבר קורסט לירי מס. 3 רוג'ר לסיין. משמאל: וו. לויג' מארגן הרביעייה.

המאורע המרכזי הצגת הבכורה העולמית של האופרה דויד מלאה את אולם אדיסון בירושלים וחובבי המוסיקה שלא זכו בכרטיי סים מהרו לשוב לבתייהם. להאיין להעברה המשודרת של האופרה. שהיתה השיא במאורעות שבוע המוסיקה.

רק איש אחד לא קם ממקומו. היה זה מחבר דויד, דריוס מיו נכה הרגלים שישב בכורסתו במרכז האולם ליד מיקרופון הענק של קול ציון לגונה שהקליט את האופרה על מנת לשדרה לפזורה. מיו נחשב לאחד המסוככים במחברים החדשים. מעטים הם המכינים את לשונו המקורית. אמר מבקר המוסיקה הישראלי, פטר עמנואל גרוד-ניץ: "אין ספק שמיו הוא אחד מגדולי המחברים בימינו. אך זה יקח זמן רב לפני שהמוסיקה שלו תהיה נכס הכלל."

הקהל שאג. הצגת האופרה לא הקלה את קליטת המוסיקה על הקהל. העדרם של פעילות במחיה, קלעים ותלבושות הכבידו על חסידי האופרה לעקוב דרכה אחר כל ביוגרפית דויד. רוב הקהל הסתפק לעקוב אחריה דרך התכניה.

אחרי המערכה השנייה כבר לא עמד קהל גלה ליד הקירות ומספר הכסאות הריקים גדל. אפילו תא הנשיא התרוקן ונשארו בו הגברות בן צבי ושרת בלבד — עד שהמסך ירד לרעם מחיאות הכפיים. האיש כבדהגוף שישב בכסא-הנכים קד לעבר הקהל המוחא והשואג. הוא ידע כי תודתם היתה כנה. הוא גם ידע שלא רבים הבינו את היצירה, שהקדימה במעט את זמנה, בדומה לרוב היצירות האחרות של המוסיקה בת זמננו.

לכל השיטות: השימוש ב-12 טונים, במקום שמונה טוני האוקטבה המקובליה. נדמה היה שהמוסיקה חוזרת לתורה.

היה זה רק פרי הדמיון. המוסיקה המודרנית לא היתה מעולם מערובת הסרת טעם של צלילים, כפי שרבים חשבו אותה להיות. המחברים שרצו לומר משהו דחו את דעות הקהל השמרני. הם יצרו משהו משל עצמם והם זכו, בסופו של דבר, להערכה קיימת. היו גם אזורים, סחות מוכשרים. לא היתה להם מספיק אישיות משלהם ליצור משהו מקורי. הם הסתפקו בחיקוי בלבד. והם גם נשכחו.

מי אמר שהיא קטנה? בשבוע שעבר נפתח הפסטיבל ה-28 של מוסיקה זאת, מוסיקה בת זמננו, בחיפה בחסות העיריה. כשהקביל ראש העיר, אבא חושי, את משתתפי ואורחי הפסטיבל באולם ארמון המלא, היה מלבב וחמים. הפסטיבל היתה הצלחה אישית נוספת שלו.

משך היום הראשון לפסטיבל סיררו המוסיקאים בחיפה ובכרמל. אמר חבר נשיאות החברה, סטנלי גלטר הצעיר מדרום-אסריקה: "שבוע אינו מספיק. אני אשאר יותר זמן כדי לראות יותר". הוא לא היה היחיד. סוחר סורכהאמר מדניה שכר ג'ים, ירד בו, אחר הפסטיבל, לאילת: "אני לא אחזור הביתה עד שלא אראה אותה", אמר, "מי אמר שארצכם קטנה. הרי כל קילומטר בה שונה מרעהו".

זה יקח זמן רב! נקודת השיא של הפסטיבל, בין ערב של מוסיקה קאמרית לערב רביעיית כלי מיתר אמריקאית היתה הצגת הבכורה העולמית של האופרה דויד בירושלים. להצגה באולם אדיסון בן 1400 המקומות הופיעו שמונה וסלתה של המדינה. אוהבי המוסיקה הלא-רשמיים לא נרתעו, נדחקו מחוסר מקום לתאם של נשיא המדינה וראש הממשלה. הם ביקשו לשמוע מוסיקה, והיא ניתנה להם מיד כשתזמורת בת 60 כלים ומקהלה פתחו בהתקווה.

נותני הטון בפסטיבל החיפאי

איטליה היטיבה לעשות כששלחה את הכנר סנדרו מצארטי, שהקדיש את רוב שנותיו כמורה הידוע לואיג'י דלאפיג'ולה לקידום המוסיקה המודרנית.

שכדיה אחרה במשלוח תווי הסימפונייה הקדישה של סוואן אריק בייק. בין כך היתה מקהלת 40 הגברים הדרושה לסימפונייה עסוקה באופרה דויד.

ירושלים. עיר דויד, זכתה בדויד עליידי דריוס מיו (לידו, אשתו מד ליינ). שהחל בחיבור האופרה אחרי ביקורו בארץ לפני שנתיים והקי דישה ליוס הולדתה ה-3000 של ירושלים, שנדחה בינתיים לשנת 2000

את מו מודרני, ייסיילבו.